

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 13. MAJA 1938.

ŠTEV 35.

Giovanni Papini

Giovanni Papini ima danes najvidnejše mesto v italijanski književnosti. Njegovo ime je svetovno znano in povsod upoštevano. Njegov primer sam nam pa zgovorno priča, kako se pojma katoličan in umetnik lepo vežeta in medsebojno izpopolnjujeta.

Giovanni Papini se je rodil l. 1881. v Florenci. Že kot otrok je začutil v sebi silno vedoželjnost.

Svoj ideal je sam označil takole: »Rad bi, da bi vse moje življenje bilo pot navzgor.« Toda njegova pot navzgor je imela zgolj tostranski smisel.

Ure in ure je prečepel nad zaprašenimi knjigami v javnih bibliotekah in sanjal o tem, kako bi spravil vase vso učenost, kar je je na svetu.

Hrepenenje po izobrazbi ga je gnalo, da je brez izbire, brez reda in zveze požiral vse, kar mu je prišlo pod roke.

Ta neurejenost ni mogla ostati brez posledic.

OB VERO

Že s 15 letom se je obrnil proč od vere.

Kmalu je moralo priti razočaranje. Ker ga v njegovem strastnem hrepenenju po izobrazbi ni vodil pogled na večne resnice, je zašel končno v popoln dvom in zanikanje, v nihilizem.

Njegov ostri in prodorni um je vzel za cilj svojih strastnih, neusmiljenih napadov celokupno človeško miselnost in ni prizanašal ne osebam, ne idejam. To se izraža posebno v delu »Crepuscolo dei Filosofi« (Mrak filozofov), ki v njem ne najdejo milosti ne Spencer, ne Comte, ne Kant, ne Schopenhauer, ne Hegel. L. 1912. je napisal mojstrsko delo svoje prve dobe »Un uomo finito« (Uničen človek), kjer izpoveduje obup nad svojimi ideali, popoln nihilizem brez vsakega zaupanja in vere v resnico.

Ko ga je tako čisto razumska in vseh onstranskih ciljev oropana kultura do dna duše razočarala, mu je ostalo le dvoje: ali samomor ali pa iskanje novih vrednot, bistvenih resnic, torej vrnitev h katoliškemu svetovnemu nazoru.

NAZAJ K LUČI

Ob tragediji svetovne vojne se je njegovo izpreobrnjenje še pospešilo. Sam opisuje v nekem članku iz l. 1932., kaj ga je nagnilo k vrnitvi v katoliško vero. Globoko užaloščen ob strahotah svetovne vojne je spet bral ruske prijatelje, predvsem Dostojevskega in Tolstoja. Tu je dobil pobudo, da je zopet vzel v roke evangelij, ki ga je bil nekoč z nejevoljo in nezaupanjem prelistal.

Premislil je pridigo na gori. Tedaj ga je prevzelo spoznanje: samo popolno duševno spremenjenje more človeštvo obvarovati pred padcem v najhujše zlo. Razodelo se mu je, da je krščanstvo edino zdravilo za trpljenje človeštva. Doumel je, da On, ki je učil tako vzvišene in čudovite resnice, ne more biti človek, ampak le Bog.

Prevzet od Kristusovega božanstva in njegovega nauka je nato študiral razne oblike krščanstva in po dolgih, mučnih notranjih borbah ugledal, da je katoliška Cerkev deblo, ki ga je zasadil Kristus. Videl je v njej uresničene vse pogoje, pod katerimi edino more človek priti do najčistejše osebnostne izpolnitve.

STORIA DI CRISTO

Napisal je delo »Storia di Cristo«, ki je sijajno umetniško delo, pisano s plamtečo ljubeznijo do Kristusa. Tudi v tem delu kaže borbenost pravega Toskanca, a ožarjenega od nadnaravne milosti. Ono neuklonljivo, ognjeno gorečnost, ki jo je prej postavljaval v službo rušenja in nihilizma, je v tem delu postavil v službo katoliške resnice. »Storia di Cristo« je prevedena že v mnoge jezike in povsod je navdušeno sprejeta.

Temu delu je sledilo »Pane e vino« (Kruh in vino), kjer Papini med drugim zahteva, da se pesništvo in umetnost vključi v celokupnost katoliškega mišljenja in čustvovanja. Izmed naslednjih del je posebno znan »Gog«, kjer pesnik obračunava z blodnjami naše dobe, z uničevalci vere in krščanske edinstva.

Zdaj izdaja veliko delo »Storia della letteratura italiana«.

KATOLIŠKA UMETNOST IZ POLNOSTI KATOLIŠTVA

Papini pomeni veliko silo pri obnovi katoliške misli v Italiji. Mnoge, ki jim je bil še v svoji brezverski dobi voditelj, je njegova močna osebnost pritegnila h katoliški veri.

V književnosti je ustvaril svojo šolo. Rod, ki je pod Papinijevim vplivom, hoče vse dogajanje v svetu, socialno ureditev človeške družbe, kulturo in umetnost presojati s katoliškega vidika, hoče živeti s Cerkvijo in iz polnosti katolištva ustvarjati res katoliško umetnost. Mladi pisatelji okoli Papinija in Giuliottija, ki je tudi iz vrste florentinskih izpreobrnjenecv kakor Papini, so skoraj nagonso so-

vražni zmotam našega časa, ki jih je Papini ožigosal v »Gogu«.

KATOLIŠKA UMETNOST ZOPET VODILNA

Konec je onega časa, ko sta bila Croce in d' Annunzio, oba izrazita nasprotnika katolištva, skoraj edini literarni avtoriteti v Italiji. Pravo katolištvo si zopet pridobila veljavo tudi v leposlovju, odkoder so ga Carducci, Croce, d' Annunzio in drugi iztisnili. Papini je naredil konec predsodku, ki je vladal od Fogazzara dalje v italijanski književnosti, da je namreč mogoče biti obenem resničen umetnik in veren katoličan. Z njim je katoliška književnost zopet dobila vodilno vlogo. Katoličan in nadpovprečen literat nič več nista nespravljiva pojma.

BORBENI KATOLIČAN PAPINI — PRVAK KNJIŽEVNOSTI

Danes je Papini profesor na stolici za italijansko slovstvo v Bologni. To dejstvo je zelo značilno. Stolica za italijansko slovstvo v Bologni je namreč najznamenitejša stolica te vrste v Italiji. V dobi največjega razmaha liberalizma je na njej in od tod nad vso italijansko književnostjo skoraj nemoteno vladal framason Giosuè Carducci. Njegovo dediščino je nato prevzel socialist Giovanni Pascoli. Danes pa je stopil na njuno mesto borbeni katoličan Papini in obnovil katoliško tradicijo v italijanski književnosti, ki sta jo pred njim proslavila katoličana Dante in Manzoni.

OSEM LET KATOLIŠKE RADIJSKE URE V AMERIKI

2. marca letos je preteklo osem let, odkar so katoliški možje Združenih držav ustanovili »Katoliško radijsko uro«. Sedaj so izšla poročila in statistike o edinstveni rasti te katoliške naprave, ki predstavlja danes najbolj razširjeni verski radijski program vsega sveta.

RAST

Trenutno sprejema »katoliško uro« 69 postaj NBC (National Broadcasting Company) v Združenih državah in Kanadi, dve kratkovalovni postaji General Electric Company pa jo prenašata tudi v Azijo, Avstralijo in Evropo.

Ko je »katoliška ura« l. 1930. začela delovati, je NBC razpola-gala s preko 72 postajami, toda le 22 od teh jih je prevzelo to uro v oddajo. Danes ima družba 83

postaj, od katerih jih 69 oddaja katoliška predavanja in to popolnoma brezplačno. To dejstvo je gotovo dokaz, da se katoliška ura ni priljubila samo med katoličani, marveč tudi med širokimi nekatoliškimi krogi.

Rastoče zanimanje poslušalstva je razvidno tudi iz števila dopisov, ki so prispeli na vodstvo »Katoliške ure« v Washingtonu: leta 1930. jih je bilo 11.565, leta 1931. že 21.899, leta 1937. okrog 26.000 in letos bo prekoračeno število 30.000. Izmed 26.000 dopisov lanskega so jih okrog 5.000 poslali nekatoličani.

VSEBINA

Kar se tiče vsebine teh »ur«, se njih ustanovitelji skrbno ogibljejo tega, da bi jih uporabljali za nerodno in vsiljivo spreobračanje. Pač pa imajo pred očmi dva

cilja: da odstranijo številna napačna mnenja, ki so razširjena o Cerkvi med nekatoliškim svetom, in sicer s stvarnimi in znanstvenimi pojasnili; potem pa da jasno kažejo lepoto Cerkev in časovno primernost njenih socialnih nauk. Verske pesmi ali liturgični spevi služijo kot uvod ali umetniški okvir predavanj. Najboljša predavanja razširijo z letaki in brošurami.

VPLIV NA NEKATOLIČANE

Z ozirom na vprašanje, če je mnogo katoličanov na ta način zopet našlo pot k Cerkvi, pravi poročilo, da nima točnih podatkov, vendar pa dobiva vodstvo v Washingtonu vsako leto poročila o takih spreobrnitvah. V prvih desetih mesecih minulega leta je tam 20 oseb objavilo svoj prestop kot učinek radijskih predavanj. Po dosedanjih skušnjah cenijo, da posluša vsako predavanje povprečno najmanj 50.000 poslušalcev nekatoličanov.

IZ PISMA ŠVICARSKE KATOLIŠKE MLADINE NA PONUDENO ROKO.

Vaše pismo so povzročili dogodki v Avstriji in drugič vaša vednost o našem načelnem nasprotju proti narodno-socialističnemu terorizmu. Kakor vi, tudi mi vidimo v novo poganski diktaturi veliko nevarnost za neodvisnost Švice. Odločeni smo, da našo državo in naše ljudstvo obvarujemo pred podobno nesrečo.

Zato hočemo oblikovati trdno katoliško fronto z vsemi dobro mislečimi državljani proti vsakim poskusom, ki bi hoteli utesniti našo svobodo in neodvisnost.

Toda ravno tako odločno Vam moramo izjaviti, da med katoliško švicarsko mladino in komunistično mladino ne more biti nobenega sodelovanja.

Kot katoličani in kot državljani ne moremo sprejeti vaše ponudene roke, prav tako se ne moremo udeležiti vašega kongresa mladine za mir. Prav pri nobeni vaši akciji za »obrambo svobode in neodvisnosti Švice« ne bo naš katoliške švicarske mladine.

IZ RASISTIČNEGA LISTA »DER SA-MANN«

»Večkrat se zgodi, da od koderkoli pridejo delavci, rokodelci, stari borci v München, glavno mesto gibanja (narodno socialističnega, op. ur.). Videti hočejo grobove svojih najboljših mrtvih... Po dolgi vožnji si žele samo malega okreplila. Gredo v bližnjo pekarijo, gostilno... dvignejo roko za pozdrav... in komaj verjamejo svojim ušesom: pekova žena Meier pozdravi v glavnem mestu gibanja: »Grüß Gott!« (»Bog daj«).

Mnogo ljudi v glavnem mestu gibanja nič ne ve o novih časih... V sencih visokih in vitkih stebrov templja na kraljevskem trgu spe prvi mrtvi gibanja... tudi zato, da morejo ti omejnenci še naprej v miru trgovati...

Mi nikdar nismo bili nevtralni. Komur naš pozdrav ni všeč, lahko svojo trgovino zapre in se z našim blagoslovom izseli.«

Kardinalovi izreki

(Nekaj opazk in nasvetov bostonskega nadškofa O' Connella).

»Hitro odpuščajte! To vam prihrani čas in prebavo!«

»Odpustite in pozabite! Prvo koristi vaši duši, drugo vaši veri!«

»Delajte dobro, kolikor morete, potem pa na svoje dobro delo pozabite! Saj se ga bodo namesto vas spominjali drugi!«

»Človek brez spoznanja svojih napak je kot aeroplan brez motorja: ne more se dvigniti.«

»Pravi kritik išče lepe strani, nepravi kritik pa je slep za vse razen za to, kar je pomanjkljivo.«

»Najbogatejši je tisti, ki najmanj potrebuje.«

»Ko ste dosegli višek svojih nad, se pripravite na razočaranja!«

»Ne verjemite preveč temu, kar slišite, in tudi ne temu, kar mislite, da vidite!«

»Ne zaupajte čustvom; čustva so kot konj v galopu, ki vas lahko prevrne v jarek!«

»Najboljši predstojnik, ki sem ga kdaj imel, ni dajal nikdar ukazov: izrazil je samo željo.«

»Odločen predstojnik doseže, da je ukaz hitro izvršen, ljubeznjiv predstojnik pa, da je dobro izvršen.«

»Jeza je slaba vodnica pri akciji.«

* * *

Rasistične zablode

»Osservatore Romano« od 20. aprila je objavil nekatere misli o rasizmu.

Rasizem obnavlja staro pogansko zablodo, ki je delila svet v vladajoče Rimljane in brezpravne barbore. Toda to pogansko pojmovanje o vzvišenosti enega naroda nad drugimi je padlo z zmago krščanskega evangelija, ki je oznanil enakost vseh narodov, barbarov in Grkov, Scitov in Keltov.

Rasizem, ki vstaja v naših dneh, je nov in otipljiv dokaz, da nastopa moderno poganstvo, ki hoče uničiti velike pridobitve krščanstva. Našel je navdušene pobornike med nekaterimi znanstveniki tako zvane nordijske rase, med katerimi stoje v prvi vrsti prof. Hans Günther, profesor Lenz in prof. Ludwig Krauss.

Vse dobro je samo v nordijski rasi

Bistvene lastnosti nordijskega značaja so po prof. Güntherju bistra uvidevnost, odkritost in energija. Druge svojske nordijske lastnosti so še čut za odgovornost in skrupulozna vestnost.

Prof. Lenz povišuje v nordijskem značaju posebno močno voljo in dalekovidnost, v čemer prekaša vse druge rase. Zato so nordijci voditelji že po naravi.

Duševna gibčnost dosega najvišjo stopnjo med nordijci. Druge rase so mnogo manj sprejemljive za napredek kot na primer zapadnjaki in sredozemci. Toda samo mala kapljica nordijske krvi zadostuje, pravi Günther, da vzbudi največje energije v človeku.

Nordijci so silni v heroizmu in ustvarjalnem duhu. Nordijska duša je zmožna največjih naporov, željna dejanj in zmag. Določena je za boj in drznost, za vladanje in graditev držav. Tudi za umetnost, znanost, filozofijo in poezijo ima nordijska duša posebno sposobnost.

Druge rase so manjvredne!

Nasprotno pa je sredozemska rasa nagnjena k zunanosti bolj kot k notranjemu dvigu.

Sredozemski človek ljubi močne barve, je radoveden in pretirano spremenljiv. Notranjega življenja ima malo in potrebuje vednih vzpodbud. Je strasten in nestalen, globine nordijske duše ne razume. Resnično pomembnih ljudi sredozemska rasa nima. Sredozemcem manjka duha in stvariteljske moči. Zato pa so zelo čutni, nagnjeni h krvoločnosti in lenobi. Sredozemska čast jim je bolj v veličastnem videzu kakor v tem, da bi v resnici nekaj bili. Za sredozemca laž ni nečastna.

Tudi dr. Krauss je zelo jasen. Nordijski človek po njegovem nauku je človek, ki deluje, sredozemski se samo na zunaj šopiri. Nordijec ima ostro izbrušen čut odgovornosti, za sredozemca pa je življenje igra, drama, ljubavna spletka. Nordijski človek je zvest, ne misli na bodočnost in živi v sedanjosti. Nordijski človek se nagiblje k preziru, sredozemec k sovraštvu. Sredozemec hoče, da njegov sovražnik pobit in krvav gleda njegov triumf. Kar zaveda vero, je sredozemec popoln suženj dogem, medtem ko nordijec išče Boga na svoj način.

Celo sredozemsko pokrajina ne najde milosti v očeh dr. Kraussa. Južna svetloba je za nordijca očarujoča, a obenem pogubna kakor ogenj za večšo. Dolgotrajno bivanje v sredozemskih pokrajinah uduši nordijsko dušo. Sredozemska pokrajina ima veličastno zunanost, a je brez vsebine, brez misterijev in skrivnosti.

Ti nauki bodo rodili potoke krvi

V teh prevzetnih teorijah o do kraja dovršeni in popolni nordijski rasi najdeš vse kreposti nakopičene v nordijcih in vse mogoče slabe

strani uresničene v ljudeh drugih, manjvrednih, prostaških in samostojnega življenja nezmožnih ras. Te teorije naj bi končno dokazale to, da je nordijska rasa edina sposobna in poklicana, da vlada ostale rase in tako ves svet.

Lepa krščanska skupnost narodov, ki sloni na nauku, da ima vsak narod svoje posebne prednosti, tako da vsak izvršuje svoje od Boga dano poslanstvo, vsi pa se zlagajo in dopolnjujejo, je s takimi nauki onemogočena. Namesto tega rasizem seje v mednarodno življenje strupeno seme razkroja in sovraštva.

To strupeno seme ne more roditi drugega kakor potoke krvi, ki bodo tekli, ko bo nordijska rasa skušala dokazati svoje odlične in ustvarjalne lastnosti.

Zato kot ljudje in kot kristjani odklanjamo poganski rasizem.

50 LETNICA KATOLISKE UNIVERZE V WASHINGTONU

Prihodnje leto bo katoliška univerza v Washingtonu z velikimi svečanostmi slavila svoj petdesetletni jubilej. Za to priliko je Pij XI. že sedaj poslal škofom Združenih držav pismo, v katerem pravi, da je s tem ko je prevzel osebno vodstvo kongregacije za seminarje in univerze, stopil tudi z univerzo v Washingtonu v ozek osebni odnos. Če hoče univerza obdržati svoje odločujoče mesto kot narodno središče krščanske kulture, se ne sme zadovoljiti z že doseženim, marveč mora staviti svoje delo v službo žgočih vprašanj sedanjega časa. Papež priporoča škofom, da dve leti podredijo vse druge naloge potrebam katoliške univerze.

DIJAKI V CHILE

Nacionalno zvezo čilenskih katoliških dijakov je priznal episkopat kot visokošolski oddelček Katoliške akcije. Zveza izdaja svoj časopis, ki izhaja vsak drugi mesec. Študijski klubi, ki jih je zveza organizirala, imajo vedno lepše uspehe.

Tridesetletnica ljubljanske D. M. K.

Dne 27. aprila ob 8. uri zvečer je dijaška Marijina kongregacija pri oo. Jezuitih za svojo 30 letnico pridelala v Frančiškanski dvorani lepo uspešno akademijo. Udeležilo se je veliko število dijakov in njihovih staršev. Navzoč je bil prvi voditelj dijaške kongregacije v Ljubljani, g. p. žužek, dalje stolni prošt g. Nadrž, vseuč. prof. Aleš Ušeničnik in mnogo drugih odličnih gostov.

Po uvodnem pozdravu smo slišali lepo zborni deklamacijo, ki so ji sledile ritmične vaje »Zdrava Marija«, pesmi in drugo.

V prepričevalnih besedah je g. dekan Matija Škrbec kot najstarejši član te kongregacije poudarjal pomen in potrebo MK za študenta. Orisal je verske in kulturne razmere pred 30 leti, ko je g. p. žužek S. J. začel zbirati okrog sebe mlade fante in ustanovil DMK. Težko je šlo, a je bilo potrebno. Kakor danes komunizem tako je takrat liberalizem segal po mladih študentih in jih slepil. Širil se je nevarni duh modernizma in zastrupljal tudi slovenske dijaške

vrste. V takih razmerah so si takratni slovenski katoliški študentje izbrali za Vodnico Njo, ki je po besedah sv. Bernarda premagala vse herezije. Nikoli se niso kesali. Tudi njihovi nasledniki smo ponosni, da se lahko imenujemo Marijine sinove. Z Marijino pomočjo hočemo biti zvesti veri in Cerkvi, značajni in neomajni v katoliških načelih. Po Mariji k Jezusu!

G. primarij dr. France Debevec je med drugimi lepimi mislimi naglasil zlasti resnico, kako zelo češčenje Marijino pripomore kongreganistu k rasti in graditvi njegovega značaja.

Ob koncu so kongreganisti predstavili verski misterij »Kristofor«, ki ga je spesnil prof. dr. Lovrenčič, režiral pa član nar. gledališča v Ljubljani, Edvard Gregorin. Osnovna misel misterija je: Biti moramo Kristonosci, neustrašeni borci Kristusovi, vedno pripravljene, da ponese mo Kristus nje, ki ga nimajo, pa čeprav nas bi to morda stalo življenje. Dijaki so misterij podajali z razumevanjem.

Cerkev, ki nezmotljivo razlaga razodete nauke. In Cerkev je na tridentinskem cerkvenem zboru slovesno izrekla, da so od Boga navdihnene vse knjige stare in nove zaveze, kakor so se v kat. Cerkvi vedno čitale in kakor se nahajajo v Vulgati.

Zmotni nauk, da je sveto Pismo le zbirka nabožnih spisov in da pomeni le svojevrstno versko doživljanje judovskih pisateljev, je učil tkzv. modernizem, zmeta vseh zmot, ki jo je Cerkev obsodila. Se danes pa uče ta zmotni nauk liberalni protestantski bogoslovci. Tudi vaš razlagalec je bržkone črpal svoje znanje iz prvega ali drugega vira. Oba vira pa pritekata iz iste zmete: iz zametavanja božjega razodetja.

*

»DELAVSKA PRAVICA« FILOZOFIRA

»Delavska Pravica« se znajde na vseh področjih: v socialnem vprašanju, v teologiji, v politiki (dasi je izključno strokoven list!) in zadnji čas celo v filozofiji in zgodovini filozofije. Neprijetno je le to, da se skozi razpoke njene vsestranske učenosti tu in tam pokaže kak nezazelen znak, ki nam podere vero v vsestranskost »Delavske Pravice«.

Nekaj malega nam o tem pove njen uvodnik iz dne 5. maja 1938. V njem »Del. Pravica« filozofira na svoj znani krščansko marksistični način in nazadnje postavi za temelj svoji čudni idejni zmesi kar — sholastično filozofijo! Tako ugotavlja: »Idejno je utemeljila ta program sholastika, torej cerkvena filozofija, katere najvidnejša predstavnik sta bila veliki Akvinec in njegov učenec Albert Magnus.«

Znani latinski pregovor pravi: »Si tacuisses, philosophus mansisses.« Slovenski bi se to reklo: »Če bi bil tiho, bi te še danes imeli za filozofa.« Pregovor velja v polni meri za Del. Pravico: Albert Magnus namreč ni bil učenec velikega Akvincina, ampak njegov učitelj!

Malenkost! bo dejala »Del. Pravica«. Res, malenkost! Toda dovolj, da zvemo, kako trdno je zasidran krščanski marksizem »Del. Pravice« v sholastični filozofiji.

Za Del. Pravico« bo pač bolje, da svojih zgodovinsko-filozofskih učenosti več ne prinaša. Nekoliko bolj točno bi že bilo, če bi »Del. Pravica« drugič napisala n. pr. kaj takega: »Idejno je utemeljil ta krščansko socialistični program marksizem, torej brezbožna filozofija, katere najvidnejša predstavnik sta veliki Stalin in njegov učenec Marx Magnus.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (A. Trontelj).

Prva katoliška dijaška

zveza v Bolgariji

V začetku tega šolskega leta je bila ustanovljena prva katoliška dijaška zveza v Bolgariji. Posebnost nove zveze je predvsem v tem, da združuje v sebi pripadnike obeh obredov: rimskega in slovansko-unjatskega.

Bolgarija šteje sedaj le okrog 60.000 katoličanov. Latinci imajo dve cerkveni pokrajini: prvo, za Južno Bolgarijo, vodi msgr. Damian Theelen, škof v Ruščuku; drugo, za severni del, msgr. V. Pejev, apostolski vikar plovdivski in sofijski, medtem ko so unijati, ki so po deželi raztreseni, podrejeni apostolskemu administratorju msgr. Cirilu Kurtevu.

Kljub precejšnjim težkočam, ki izvirajo iz te delitve katoliških dijakov v oba obreda, se je msgr. Kurtev odločil minulo jesen, da napravi prve korake k ustanovitvi skupne katoliške dijaške zveze. To tem bolj, ker v Rumuniji že od leta 1931. žanje velike uspehe rumunska unijatska zveza »Federala Astruc«.

Ob začetku šolskega leta se je vršil v zborni dvorani sofijske unijatske župne cerkve prvi sestanek, na katerem se je sestavil pripravljalni odbor pod vodstvom arhimandrita msgr. Klementa Paskaleva. Že 8. decembra, na praznik svetega Klementa iz Ohrida, ki je kot učenec svetih bratov Cirila in Metoda deloval kot prvi škof Bolgarije, se je mogla izvršiti ustanovitev.

Zveza, ki šteje sedaj 45 aktivnih članov, ima zlasti nalogo, da zbira katoliške izobražence in jih vzgoji v malo elito katoliških voditeljev, ki se bo s polnim razumevanjem zavzela tudi za vprašanje zopetne združitve ločenih Cerkva. Skupina obsega poleg aktivnih dijakov raznih visokih šol tudi akademike v poklicih, ki so na ta način našli duhovno središče za gojitev katoliškega svetovnega nazora.

Zveza se je že včlanila v svetovno zvezo »Pax Romana« in bo tudi zastopana na njenem zborovanju v Ljubljani.

LISTNICA UREDNIŠTVA

S. V. D. »Naš profesor zgodovine nam razlaga, da sv. Pismo stare zaveze ni nič drugega, kakor zbirka judovskega nabožnega slovstva.«

Ta razlaga je naravnost zmotna, ker jemlje sv. Pismu bistveni značaj: božje navdahnjenje. Knjige svetega Pisma tako stare kot nove zaveze, so pisane po navdahnjenju svetega Duha, tako da je Bog sam avtor svetega Pisma. Soditi o tem, katere knjige so od Boga navdahnjene, pa ima pravico edinole katoliška